

d'arreu del territori, i aquest contacte ben aviat desembocava en una bona amistat establint uns lligams que s'han mantingut al llarg dels anys, com així ha estat en el nostre cas, amb l'Agrupació Excursionista de Granollers.

Volem també deixar constància del paper primordial que ha tingut en Francesc Beato en l'impuls i la difusió del Aplec Excursionistes dels Països Catalans, aquestes trobades dels excursionistes d'arreu de les terres de parla catalana que se celebren cada any en una demarcació diferent dels Països Catalans, i de les quals en Francesc Beato podem dir que n'era el màxim impulsor, perquè creia fermament en aquesta realitat històrica i cultural que compartim. I rere l'organització de cadascun dels Aplecs, sempre hi havia la col·laboració o l'ajuda d'en Beato, perquè aquest agermanament entre cultura, país i excursionisme, encaixava perfectament en la seva concepció de la pràctica excursionista.

Encara el recordo en algun d'aquests viatges en autocar que havíem compartit amb la gent del Centre, camí de l'Aplec, veure'l feinejant, comentant la jugada amb un o altre, repartint fotocòpies de les diverses excursions del programa, per tal que la gent pogués decidir quina ruta volia fer sols arribar. Tot seguit agafar el micro i fer algun aclariment o explicar que aquell cim que té aquelles antenes, prop de Castelló, és el Bertolo i permet la reemissió

del senyal de TV3. Que aquella ermita blanca dalt d'un turó és l'ermita de Santa Magdalena, per la qual els castellonencs senten una gran devoció. O que aquella serra de roques roges que veiem a la dreta és la serra Calderona.

Veient l'entusiasme i la il·lusió amb què ens explicava durant el darrer aplec de Sóller, que finalment es podria realitzar un aplec a l'Alguer, com era el seu desig, però que malauradament no podrà veure fet realitat, cap dels presents ens podíem imaginar que teníem el privilegi d'acompanyar en Francesc en alguna de les seves últimes excursions, i en el que va ser el seu últim Aplec Excursionista dels Països Catalans.

Com deia el comunicat del Centre Excursionista de Catalunya poques hores després de la mort d'en Francesc Beato, l'excursionisme català està de dol. Ens afegim plenament a aquest sentiment de pèrdua, com ja alguns companys de la nostra entitat van tenir ocasió de manifestar el passat 10 de novembre acompanyant una gernació de membres del Centre, familiars i amics d'en Francesc que el van voler acomiadar, encara incapaços d'acceptar la certesa de la seva absència tan prematura.

Amic Francesc, descansa en pau, sempre quedaràs en el nostre record.

Josep Castells i Gironès

Necrològiques - La Trini Piqué

La Trini Piqué va néixer a Granollers. Era la petita de cinc germans que van arribar a la nostra ciutat arran de la sol·licitud de trasllat que el seu pare, en Miquel, treballador en la línia de "Ferrocarrils de Norte", va fer, amb la intenció que els seus fills assolissin un mitjà més fàcil i de qualitat per a la integració en la societat i en l'educació que no els oferia el seu entorn, un petit poblet de la província de Lleida.

Vivien a la coneguda casilla del Coll de la Manya. Tant ella com els seus germans, Vicenç, Pepita, Angeleta i Francisco van trobar el seu lloc ben aviat en el nou destí.

En la joventut la Trini va tenir la seva colla en l'ambient de la parròquia de St. Esteve. Era habitual espectadora i col·laboradora de tot el que s'organitzava en el Centre Catòlic: teatre, cinema, tertúlies amb els amics,

sardanes.....Aquí va conèixer en Joan Castellsagué. Es va formar una colla de sardanes per a concursar, on van coincidir tots dos. El tracte va fer que s'aparellessin i més endavant es casessin.

L'excursionisme va ser un dels seus esplais predilectes, sobretot del seu marit, amb un càrrec a l'escoltisme, a qui ella sempre va fer costat facilitant-li poder complir amb el compromís adquirit.

Al llarg dels anys, essent com era mare de dos, tres.....cinc, set fills, va dedicar molt expressament la seva vida a la família, a la qual fins al seu traspàs va acompanyar.

La Trini, sense fer soroll, ens ha deixat un exemple de vida i un entranyable record.

Joaquima Canal

Arxiu AEG. Autor: J. Icart